

2 Mei 1956.

No. 12.761.

D.

D E H O O G E R A A D D E R N E D E R L A N D E N ,

Gezien het beroepschrift in cassatie van W te Y tegen de uitspraak van den Raad van Beroep voor de Directe Belastingen te Zwolle van 5 Augustus 1955 betreffende den hem opgelegden aanslag in de inkomstenbelasting over het jaar 1952;

Gezien de stukken;

Overwegende dat belanghebbende, aan wien een aanslag in de inkomstenbelasting over het jaar 1952 werd opgelegd, berekend naar een zuiver inkomen van f.30.000,-, zich na vergeefse reclame bij den Inspecteur heeft gewend tot den Raad van Beroep;

Overwegende dat deze de beschikking van den Inspecteur hoeft gehandhaafd na te hebben overwogen:

"dat de navolgende feiten vaststaan:

dat, appellant, die van 1948 tot Februari 1955 een huisartsenpraktijk uitoefende te T, aangaf, dat zijn zuiver inkomen over het jaar 1952 had bedragen f.18.939,64;

dat alvorens een aanslag werd opgelegd van de Inspecteur door de Rijksaccountantsdienst ten huize van appellant op 16 Februari 1954 een boekenonderzoek werd ingesteld, waarbij door appellant aan de Rijksaccountant werd overgelegd een door hem bijgehouden kasboek;

dat op grond daarvan door de Rijksaccountant enige correcties werden nodig geoordeeld tot een bedrag van f.500,-, waarmede appellant zich kon verenigen;

dat de Rijksaccountant zich op 17 Februari 1954 wederom vervoegde bij appellant en aan deze inzage vroeg van het door hem bijgehouden kaartsysteem waarop zowel medische als financiële gegevens vermeld waren;

dat appellant weigerde aan de Rijksaccountant inzage te geven van dit kaartsysteem, waarbij hij zich beriep op zijn geheimhoudingsplicht als arts;

dat de Rijksaccountant daarna bij brieven d.d. 20 Februari 1954 en 9 Maart 1954 gepoogd heeft appellant tot een ander standpunt te brengen, doch appellant bij zijn weigering om inzage van het kaartsysteem te geven bleef volharden;

dat de Inspecteur daarop aan appellant heeft opgelegd een aanslag in de Inkomstenbelasting over het jaar 1952 naar een zuiver inkomen van f 30.000,-;

dat de gemachtigde van appellant bij schrijven d.d. 2 Augustus 1951 tegen de aanslag, welke was opgelegd bij aanslagbiljet, gedagtekend 23 Juli 1954, bezwaar heeft ingediend bij de Inspecteur met verzoek om daaromtrent te worden gehoord;

dat de gemachtigde door de Inspecteur is gehoord op 17 September 1954, nadat eerder op die dag de gemachtigde bij een bezoek aan appellant van deze had vernomen, dat het kaartsysteem over 1952 inmiddels door appellant was vernietigd, hetgeen de gemachtigde aan de Inspecteur mededeelde;

dat de Inspecteur bij beschikking d.d. 18 Februari 1955 de opgelegde aanslag heeft gehandhaafd;

dat de gemachtigde heeft gesteld, dat het kaartsysteem van appellant over het jaar 1952 niet behoort tot de boeken en andere bescheiden, waarvan de kennisneming van belang kan zijn voor de vaststelling van de feiten, welke invloed kunnen uitoefenen op de heffing te zijnen aanzien van enige Rijksbelasting, en voorts dat de bepaling van het inkomen van appellant over 1952 door de Inspecteur op een bedrag van f.30.000,- ongemotiveerd en onrechtvaardig is, op grond waarvan hij heeft verzocht het zuiver inkomen van appellant over 1952 vast te stellen op f.19.439,-;

dat de Inspecteur heeft gesteld, dat de aanslag moet worden gehandhaafd daar appellant aan de Raad niet heeft aangetoond, dat deze onjuist is, rustende naar het oordeel van de Inspecteur de bewijslast ten deze op appellant, en voorts dat de door hem gedane schatting van het inkomen op f.30.000,- de redelijkheid niet te buiten gaat;

dat ingevolge artikel 57 van het Besluit op de Inkomstenbelasting 1941 juncto artikel 80 van de Wet op de Inkomstenbelasting 1914 de Raad de verplichting heeft om de aanslag, zoals hij laatstelijk is vastgesteld, te handhaven voorzover niet aan de Raad is gebleken dat deze onjuist is,

onder meer indien door de belastingplichtige niet volledig is voldaan aan de verplichting ingevolge artikel 70 of 74 van de Wet op de Inkomstenbelasting 1914 dat artikel 74, derde lid, van laatstgenoemde Wet bepaalt, dat de reclamant desgevraagd gehouden is om aan de Inspecteur of een door hem aangewezen ambtenaar inzage te verlenen van boeken of andere bescheiden die tot staving zijner beweringen kunnen dienen, terwijl ingevolge het derde lid van artikel 75 dier Wet voor een weigering om te voldoen aan die verplichting niet met vrucht een beroep kan worden gedaan op de omstandigheid, dat de belastingplichtige uit hoofde van zijn stand, zijn beroep of zijn ambt tot geheimhouding verplicht is, zelfs al mocht deze hem bij enig wetsvoorschrift zijn opgelegd;

dat ingevolge erkenning door de gemachtigde van appellant vaststaat, dat het kaartsysteem van appellant over het jaar 1952, zoals door de Inspecteur gesteld, naast medische ook financiële gegevens bevatte, zodat dit kaartsysteem behoorde tot de boeken of andere bescheiden, die konden dienen tot staving van de beweringen van appellant betreffende zijn bezwaren tegen de aanslag;

dat de door de gemachtigde geuite mening, dat inzage van het kaartsysteem niet kon worden gevorderd nu het door appellant vertoonde en door de gemachtigde wederom ter inzage aangeboden kasboek zijn beweringen voldoende kon staven, niet juist is, omdat de Wet een dergelijke beperking aan de verplichting tot het verlenen van inzage niet stelt;

dat appellant derhalve inzage van het kaartsysteem over 1952 niet mocht weigeren, ook niet met beroep op zijn ambtsgeheim;

dat appellant, die dat kaartsysteem, nadat door de Rijksaccountant de inzage daarvan was verlangd, heeft vernietigd, geacht moet worden die inzage te hebben geweigerd;

dat appellant derhalve niet heeft voldaan aan de verplichting, hem opgelegd bij artikel 74, laatste lid der Wet op de Inkomstenbelasting 1914, zodat de Raad de aanslag behoort te handhaven voorzover niet is gebleken, dat en in hoever hij onjuist is, waaromtrent de bewijslast rust op appellant;

dat appellant niet aan de Raad aannemelijk heeft gemaakt, dat de aanslag naar een te hoog inkomen is vastgesteld;

dat de Inspecteur heeft medegedeeld, dat in goede artspraktijken in de omgeving van T zeker f.30.000,- per jaar wordt verdiend en dat appellant in Februari 1955 zijn praktijk verkocht voor f.50.000,- (waaronder begrepen + f.5.000,- waarde aan geneesmiddelen, instrumenten en inventaris) en het huis, waarin de praktijk was gevestigd, voor f.45.000,-, terwijl appellant dit pand in 1948 had aangekocht voor f.10.000,- waarnaast de gemachtigde van appellant desgevraagd heeft medegedeeld, dat de bruto-opbrengst van de praktijk van appellant over het jaar 1954 omstreeks f.47.000,- bedroeg;

dat de Raad de mening van de gemachtigde, dat de door de Inspecteur opgelegde aanslag ongemotiveerd en onrecht vaardig is, niet kan delen;"

Overwegende dat belanghebbende tegen de uitspraak als middel van cassatie aanvoert: schending of verkeerde toepassing van artikel 16 van de wet van 19 December 1914 Staatsblad 564, artikel 2 sub b van de wet van 23 April 1952, Staatsblad 191, en artikel 57 van het Besluit op de Inkomstenbelasting 1941, welk middel blijkens de toelichting twee grieven bevat:

1. dat de kennisneming van het kaartsysteem niet van belang kon zijn voor de heffing te zijnen aanzien van inkomstenbelasting, terwijl de door den Inspecteur verlangde gegevens wel konden blijken uit belanghebbenden kas-en giroboek en de Inspecteur van belanghebbendes aanbod, dit ter inzage te verstrekken, geen gebruik heeft gemaakt;

2. dat de Rijksaccountant, die bij belanghebbende een boekenonderzoek heeft ingesteld, en de Inspecteur hebben medegedeeld er van overtuigd te zijn, dat de aanslag te hoog was opgelegd, hetgeen is geschied, teneinde te lage aanslagen over vorige jaren te corrigeren;

Overwegende omtrent de eerste grief:

dat de Raad van Beroep op grond van de erkenning van belanghebbenden, gemachtigde, dat het kaartsysteem ook financiële gegevens bevatte, heeft kunnen en mogen beslissen, dat het behoorde tot de bescheiden, die konden dienen tot staving van belanghebbendes beweringen met betrekking tot de hoogte van zijn inkomen;

dat over deze feitelijke beslissing in cassatie niet met vrucht kan worden geklaagd;

dat voorts de gehoudenheid inzage te verlenen van enig bescheid, waarvan de Inspecteur inzage vraagt, niet wordt opgeheven door het aanbod,

inzage te verlenen van enig ander bescheid, ook al zouden daaruit de door den Inspecteur verlangde gegevens evenzeer kunnen blijken;

dat de eerste grief derhalve niet kan slagen;

Overwegende dat hetzelfde geldt van de tweede grief;

dat toch de daarin bedoelde mededeling van den Rijksaccountant niet ter zake dienende is, terwijl de bewering omtrent een mededeling van den Inspecteur feitelijkten grondslag mist;

Overwegende evenwel ambtshalve:

dat gesteld noch gebleken is, dat belanghebbende ingevolge de wet verplicht was boek te houden;

dat dus de in artikel 70, lid 2, van de Wet op de Inkomstenbelasting 1914 omschreven gehoudenheid tot het verlenen van inzage van boeken en bescheiden voor belanghebbende niet gold;

dat belanghebbende eerst nadat hij een bezwaarschrift tegen den hem opgelegden aanslag had ingediend ingevolge artikel 74, lid 4, van genoemde wet verplicht werd, desgevraagd inzage van boeken of bescheiden te verlenen;

dat de aanslag dateert van 23 Juli 1954 en het bezwaarschrift van 2 Augustus 1954;

dat de Rijksaccountant eerst mondeling en vervolgens bij brieven van 20 Februari 1954 en 9 Maart 1954 inzage van het kaartsysteem heeft gevraagd;

dat echter belanghebbende toen - daargelaten zijn gehoudenheid krachtens andere wettelijke voorschriften - niet krachtens artikel 70, lid 2, tot het verlenen van inzage gehouden was;

dat voorts blijkens zijn verzoogschrift de Inspecteur op 17 September 1954 belanghebbenden gemachtigde heeft gehoord naar aanleiding van het ingediende bezwaarschrift en toen bleek, dat het kaartsysteem inmiddels vernietigd was;

dat de Raad van Beroep heeft overwogen, dat belanghebbende, die het kaartsysteem, nadat door den Rijks-accountant de inzage daarvan was verlangd, heeft vernietigd, geacht moet worden de inzage daarvan te hebben geweigerd en derhalve niet heeft voldaan aan de hem bij artikel 74, lid 4, der wet opgelegde verplichting;

dat echter belanghebbende, gelijk reeds overwogen, niet ingevolge artikel 70 verplicht was aan het verzoek van den Rijksaccountant te voldoen en hij ook niet

ingevolge dat artikel of artikel 74 verplicht was, het kaartsysteem te bewaren, terwijl er, aangenomen dat de Inspecteur op 17 September 1954 inzage van het kaartsysteem heeft gevraagd, op dat tijdstip, nu het kaartsysteem vernietigd was, evenmin sen gehoudenheid, het ter inzage te geven, bestond;

Overwegende dat de Raad van Beroep mitsdien ten onrechte heeft aangenomen, dat belanghebbende niet heeft voldaan aan een hem bij artikel 74, lid 4, opgelegde verplichting, en ten onrechte op grond van artikel 80 der wet den aanslag heeft gehandhaafd, nu niet was gebleken, dat en in hoeverre hij onjuist was;

dat de uitspraak mitsdien niet in stand kan blijven;

V e r n i e t i g t de uitspraak van den Raad van Beroep te Zwolle;

V e r w i j s t het geding naar dien Raad, ter verdere behandeling en beslissing van de zaak in voltallige vergadering met inachtneming van dit arrest.

Gedaan bij de Heren Nypels, Vice-President, van Rijn van Alkemade, Wiarda, van der Loos en Houwing, Raden, en door voornoemden Vice-President uitgesproken ter Raadkamer van den tweeden Mei 1900 zes en vijftig, in tegenwoordigheid van den Substituut-Griffier Reijers.

Nypels